

בש"פ 1606/21 - נאג'י ג'בר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1606/21

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

העורר:

נאג'י ג'בר

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על מעצר עד תום הליכים לפי החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 2.3.2021 במ"ת 46394-01-21 שניתנה על ידי כב' השופט א' סלע.

בשם העורר:

עו"ד אברהם (אבי) אודיז; עו"ד שחף גריף

בשם המשיבה:

עו"ד עילית מידן

החלטה

1. מונח לפניי ערר כנגד החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים אשר במסגרתה נקבע כי העורר ישהה במעצר עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו.

כתב האישום מייחס לעורר עבירות של חבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין שלא כדין ושיבוש הליכי משפט. בתמצית, בעובדות כתב האישום מתוארכה העורר הגיע עם סכין שאינה מתקבעת שאורך להבה הוא 10 ס"מ לתחנת דלק, אשר בה פגש במתלונן. התפתחה בין השניים תגרה אלימה, אשר במהלכה שלף העורר את הסכין שהייתה ברשותו ודקר את המתלונן באזורים שונים בגופו מספר פעמים, עד שעוברי אורח הצליחו לעוצרו. מיד לאחר מכן, העורר ניסה להעלים את הסכין דרך השלכתה לעבר שדה סמוך.

עמוד 1

בתסקיר שירות המבחן אשר הוגש בעניינו, צוין כי העורר נעדר עבר פלילי והביע אמפתיה כלפי המתלונן. עם זאת, הוזכר כי הוא עלול לפעול באופן פזיז כאשר הוא חש כי כבודם או ביטחונם של בני משפחתו עומדים בפני איום. שירות המבחן הגדיר את הסכנה הנשקפת ממנו ביחס להישנות העבירה כסכנה ברמה בינונית, והמליץ על שחרורו למעצר בית בפיקוח אשתו ודודתו. ברם, בית המשפט המחוזי מצא כי המסוכנות הנשקפת מהעורר איננה ניתנת לאיון בחלופה המוצעת ועל כן הורה על מעצרו עד תום ההליכים.

הסנגור תומך בעמדת שירות המבחן, וסבור כי ניתן להורות על חלופה לשחרור בעוד שב"כ המדינה תומכת בהחלטת בית המשפט המחוזי. בבוא בית המשפט להחליט בבקשה זו, עליו לבחון קיומן של ראיות לכאורה, עילת מעצר והיעדר חלופה. המחלוקת בין הצדדים נסובה סביב התנאי השלישי. לכך יש להוסיף כי ככלל, העורר הינו אדם נורמטיבי. כן ניתן משקל לטענות בדבר תרומתו של המתלונן לסכסוך והתנהגותו הפלילית של המתלונן כלפי המשיב בעבר.

מוקד בקשה זו הוא המעשה (שהוכח לכאורה) והעושה. על אף המלצתו של שירות המבחן, עולה כי נשקפת מסוכנות מן העורר בשלב זה. יצוין כי בשלב מסוים במהלך האירוע המתלונן הרים אבן שמצא על הקרקע. משהתרחק ממנו העורר, השליך את האבן חזרה אל הקרקע וחזר לתחנת הדלק. בכך האירוע היה יכול להסתיים. עם זאת, בהמשך העורר לכאורה דקר את המתלונן פעמים רבות, גם כאשר היה שרוע על האדמה תוך ניסיון להתגונן. הסנגור הדגיש כי תוצאת הדקירות לא היו חמורות. ברם טיעון זה מאבד מכוחו, משום שאנשים שונים ניסו להפריד בין העורר למתלונן. ייתכן כי הגם שלא יכלו למנוע מהעורר להמשיך לדקור את המתלונן, התערבותם הקהתה את עוצמת הנזק העולה לכאורה מהראיות התיק. כך או כך, מידת המסוכנות היא אשר קובעת לעניין ההוראה על מעצר עד תום ההליכים ואין להתעלם מכך.

בהחלטתו, בית המשפט הדגיש את חוסר התאמת החלופה של מעצר בית באיזוק אלקטרוני הן בשל מיקומה והן בשל הערבים שהוצעו. מכאן עולה שבית המשפט לא שלל כל אפשרות לשחרורו, אלא את החלופה שהוצעה, וזאת מנימוקים ענייניים.

3. הערר נדחה.

ניתנה היום, א' בניסן התשפ"א (14.3.2021).

ש ו פ ט